

ענת סרגוסטי ורונית אנטלר התחפשו כחרדיות כדי לסקר מהצד השני. הן גילו שהצעירות החרדיות לבושות דווקא לפי מיטב האופנה

איפה מרדנבל'ה?

כמה מאות מטרים מן השכונה החרדית. את המפתח הבאנו בחוייה.

שקיות ניילון

החלטנו להיכנס לשכונה בדרך צרדית, כדי שלא למשוך את תשומת-ליבם של החרדים מחד ושל אנשי-המישטרה והעיתונאים מאידך. כשצערנו כי8 וחצי בבוקר בסמיט טות המובילות למרכז מאה-שערים, היינו כמעט היחידות ברחוב. הראשונים שראינו היו הילדים הקטנים. כולם לבושים כאילו בתלבושת אחידה: מיכנס-טרלין חחולים כהים, או שחורים, ארוכים או עד הבירכיים. אלה היו מחוברים לכתפיים בעזרת שלייקס, כהים גם הם. חולצת-כותנת לבנה, שממנה יוצאות ארבע כנפות היציאת.

חלק מהילדים חבשו לראשיהם כייפות שחורות מקטיפה, חלקם חבשו כובעים שחורים מקטיפה, בעלי מיצחיה קטנה. לכולם הסתלסלו פאות ליר האוזניים.

הילדים שלבשו מיכנסיים עד הברייכיים גרבו גרביים שחורים, שהגיעו גם הם עד הברכיים. את הגרביים החזיק

אחרי שעות אחדות שבהן הסתובבנו מחופשות במאה-שערים, הבינו שמה שמבדיל אותנו משאר החרדים זה לא הבגדים הצנועים, לא התיסרוי קות הצנועות, לא שפת הידיש שבה הם שולטים ואנחנו לא, לא האמונה והדבקות בהשם יתברך, אלא שקיית הניילון.

כשהחלטנו ביום-השבת בבוקר לייצא ולסקר את הפגנות החרדים ביי רושלים מהצד של מאה-שערים, חשבינו שיש כמה דברים שהם כבחינת ייהרג ובל יעבור. קודם כל — העגילים ביי אוזניים צריכים להיות שניהם מאותו הסוג. עשון הסוויץ' המודרני חייב היה לפנות את מקומו לשעון-מחוגים קטן וצנוע. השרשרות על הרגליים נשארו בבית. התחפושת: חצאיות ארוכות כיי הות נשלפו ממרף ביגדי-החורף, חולצות בעלות שרוולים ארוכים, וצווא-רונים סגורים הנלבשות מעל החצאית, נמצאו בקושי בארון-הבגדים. גרבייניילון כהים ונעליים שהיו הכי דומות לנעלי-גולדה שיכולנו למצוא בין חביוותינו.

דבר אחד היה כרוך לנו מראש: אין לשאת כלום בשבת. צימצמנו את מטל-טלינו למפתח המכוננית. אותה החניינו מוקדם בבוקר וישיבת במרחק של

ענת סרגוסטי, עילום הזה

עיתונאית סרגוסטי ואנטלר בתחפושת התפשוטו בחדר-סדרות

גומי של תחתונים, כזה שבו משתמיי שים, להבריל, החיילים בצבא להצמיד את המיכנסיים לנעליים.

הילדים הקטנים החזיקו בידיהם שקיות-ניילון שקופות. בתחילה חשבנו שזה עניין מיקרי. בשקית היו מעורבים לקח, כמבות, ופלות-שוקולד ומקלות מלוחים.

הילדות הקטנות, מסורקות היטב, חלקן כשתי צמות ובסרטים בשערותיהן, לבשו שמלות מהודרות, כמו שימלת-השבת של חנה'לה. גם הן החזיקו בידיהן העדינות שקיות-ניילון בעלות תוכן דומה. אז שמנו לב לכך ששקיות-הניילון אינה עניין מיקרי, אלא חלק מן התלבושת האחידה. כעצת חברים, הלכנו בשכונתנו כתפינו כפופות קצת לפי מושפלות לארמה, כרי חלילה, בעיניו של אברך בן עליו ועלינו רעה גדולה.

מכל בית שני בשכונה נשמעו ומיי רות-שבת וחפילות. כל בית-כנסת כזה שאף לכך, שקול מתפלליו יגיע יותר עמוק לשמיים, וכל קבוצת מתפללים צעקה חזק יותר משכנתה.

בשעה הזאת היינו הנשים היחידות ברחוב. בסמיטות נראו רק גברים לברי שים בקאפטות מהודרות ובשטרמימי